

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Cap. 4. De Reliquiis Divi Iosephi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

ita nuncupatam, quod per eam Sanctus Proto-Martyr transferit dum ductus est ut lapidaretur à Judæis. Sita est inter duos montes, Oliveri unum ad Orientem, & Moria alterum ad Occidentem, eamque mediam præterfluit torrens Cedron. In ipso vallis limine versus Jerusalem est Ecclesia à Sanctâ Helenâ constructa, nuncupata Ecclesia Sepulchri Beatæ Virginis, in quâ post decem passus ab introitu occurrit scala ex marmore albo quadraginta novem graduum habentium viginti pedes in longitudine, duos in latitudine, per quam scalam descendendo in ejus medio ad dextram versus Orientem, invenitur Oratorium seu Capella duobus Altaribus ornata, sub quibus servantur distinctè ossa Sanctorum Joachimi & Annæ Parentum Virginis Deiparæ: Paulò inferius ad levam versus Occidentem alia item Capella similis priori, nisi quod in eâ unicum tantum est Altare structum super Sepulchrum Sancti Iosephi Beatæ Virginis Sponsi dulcissimi: & inferius, in imo scalæ seu graduum crypta, sub cuius Ara quæ est major istius Ecclesiæ est Sepulchrum Beatæ Virginis. Ita dictus Pater Bartholomæus des Champs sparsum per caput 17. dicti Itinerarii sui Gallicè conscripti.

XVI. Ibi ergo, ubi hodie adhuc visitur Sepulchrum Divi Iosephi, scilicet paulò post medium istius marmoreæ scalæ, & inter Sepulchra Sponsæ ejus infernè, & Sanctorum Joachimi Soceri & Annæ Socrus suæ supernè tumulatus est Divus Iosephus: sed à quo nisi à IESU dilecto Filio suo? Quis ita unquam honorificè? sed quis ita mirificè? hic enim corpus ejus Sanctissimum in loculum deponens, ei benedictionem suam impertitus est, à quo accepit ut integram & incorruptam permaneret prout de facto pertransit.

XVII. Sacratissimo interim huic Sepulchro quondam exuviarum hujus Sanctissimi Patriarchæ Reconditorio Epitaphium pono non valdè abimile ei quod Rachelis sepulchro. Huic Viri suus Jacob duodecim Tribuum Pater ex Hebræorum relatione superposuit Pyramidem à duodecim lapidibus propter Tribus illas duodecim in eâ

infixis conspicuam, licet enim ab hac non descenderet omnes, omnes tamen ut Matrem quia communis Parentis Conjugem honorabant. Ita nos quoque Divi Iosephi Sepulchro Epitaphium ponamus simile, Pyramidem dico, quæ figura eternitatis est, ad memoriam ejus hic eternam; Triangularem, quia ut omnium Patronus complectitur Hebræos, Græcos, Latinos, insculpto in angulis ejus, angulari lapide Christo ejus Filio, qui fecit utraq; sive tria unum: Esto enim ipse cum non genuerit, honorandus tamen ut ipsius Pater, quia ex Coniuge suâ genitus de tempore Coniugii sui.

CAPUT IV.

De Reliquiis Divi Iosephi.

ANCTORUM Reliquias Defunctorum sancta per orbem terrarum veneratur Ecclesia. Harum duo sunt genera,

Primum, sunt eorum corpora partive corporum, Ossa, Sanguis, Crines ipsi, ac Capillorum segmenta, cum ne illorum unum in terram cadere constet, nisi ex Patris Æterni voluntate. Alterum genus in illis rebus consistit quibus ipsi dum viverent usi sunt, vel quæ eorum contactu aliquid venerationis acceperunt, cuiusmodi sunt vestes, indusia, instrumenta suppliciorum Martyribus irrogatorum, Catena quibus constricti sunt, strophioia, sudaria corpori vel ossibus Sanctorum admota, flores tumulis aspersi, lapides vel etiam pulvis ipse de eorum sepulchris acceptus: nam ut ait Divus Gregorius Nyssenus orat. de Sancto Theodoro. *Pro munere pulvis accipitur.* De his postremis primò; postea de prioribus.

Reliquiarum Divi Iosephi hujus secundæ generis nonnullæ reperiuntur: Inter illas est Annulus quem dedit Beatæ Virgini Sponsæ suæ dum eam sibi desponsavit, cuius possessione Felix se Perusum Civitas Umbriae in Italiâ credit & servat religiosissimè ac cautissimè in summo Templo Sancto Laurentio

Laurentio sacro, in Capellâ aureâ sub undecim clavium firmâ custodiâ, quæ à rotidem Viris Urbis Primariis servatur.

III. Circumferuntur & alii annuli sponfalitii, de quibus postea, sed hic inter omnes famam obtinet firmam, & toto orbe celeberrimam: veritate ejus subsecuta revelatio, revelationem illius subsecuta sine numero miracula, & solida in populo pietatis fructus magis probant, quàm eorum fides per quos est translatus.

IV. Nam qui primus ipsum in Italiam attulit tempore Hugonis Comitis defuncti sæculo undecimo anno primo, fuit quidam ab Hierosolymis Gemmarius qui Clusino cuidam Raynero nomine (ad raura in hoc genere cimelia Romæ cõmenda à Judithâ Hugonis uxore talium deliciarum curiosâ destinato) citra pretium obtulit nobile hoc auctarium supellectilis preciosæ ex Oniche lapide in Palestina satis communi tornatum.

V. Donum Raynerius cæteris gemmis ex fide ad Comitissam delatis decennio integro neglectum occultavit: cum unicus filiulus ei moritur, atque in Divæ Multibolæ Aedem illatus ad tumulum tantisper reviviscit, dum quam ob culpam eripiatur Patri, quanti pretii thesaurus apud eum lateat, coram omnibus aperuerit, & rursum placidè se componit ad mortem postquam annulum prolatum à Patre serò pœnitente obtulisset Curioni, & accurrentem ad sonum pulsatarum, nullo trahente campanarum, multitudinem arcendam monuisset.

VI. Crevit sacro pignori reverentia quando haud ita multò post Waldrada sanguinis Regii mulier temerè illud digito inseruit annulari, eumque incurabiliter arefactum reduxit, quæ res in concursu populi contigit dum adhuc Clusi annulus iste existeret, cujus exemplo superiori sæculo cautior alius cui Area ad custodiam ejus consecrâ, cõmittebatur repurganda, Contulus de Cõstalis nomine, profanas ab eo manus abstulit, & Sacerdotem exoravit qui sacro annulum excepit Calice: nec ausus quàmvis rogatus digito explorare magnitudinem, orbiculi figuram molli maluit excipere cerâ: quam de-

inde ceram coxendici admotam idem Contulus, nunquam non expertus est salutarem ischiadi quâ crebrò laborabat depellendâ.

Sed hæc acta Perusi quo non ante annum 1477. delatum hoc pignus eoque Clusini spoliati sunt per furtum (piumne an impium?) Wintherii cujusdam de Germaniâ Minoritæ, qui statò anni die populo venerabundo annulum exhibiturus ex aureâ catenulâ pendulum, postquam co officio ritè perfunctus est, simulavit se recedere in arcâ annulum, quem furtivè in manicam demittebat: sed clam subfugiens cum illo fluvio superato, tantâ subito caligine circumfusus est, ut isthæc ei permanendum fuisset; nisi capto in arenâ consilio lumen ab exorata Virgine impetrasset; quo præunte, & sequente caligine, Perusium ductus cum eadem se nebula per dies omninò viginti toti offudisset urbi, tandem protulit quod occultatum volebat, & simul optatam reddidit populo mirabundo Cœli serenitatem. Deinde cum sacrum annulum in jus Senatus populique Perusini transcripsisset, non modò impunitatem facti, sed & præmia obtinuit, præ quibus facillè contempsit Clusinatorum minas: qui ubi neque per suos, neque per Senensium Sociorum Oratores, petitam restitutionem persuaserunt, videruntque Perusinos tanquam de re suâ decernere, ut ferrea arcæ duplici sub multiplici serâ custodiâ recluderetur, & ter in anno maximâ cum lætitiâ testificatione productus populo ostenderetur, tandem ad arma prosilierunt, scissaque est in partes vicina Umbris Hetruscisque Italiâ, donec Sixtus IV. decrevit Romam ut transferretur, quasi dignius in urbe totius Religionis Matre habendus, quam ubi tantas ciebat turbas.

Sed mortuo Sixto IV. denuò cognita est Perusinatorum causa sub Sixti successore Innocentio VIII. & Civitati Perusina, quam sibi Pontifex conciliatam volebat, pronubus Virginis annulus adjudicatus anno 1486. tantâ totius populi gratulatione, ut explicari nequeat: quæ omnia uberrimè profequitur Joannes Baptista Laurus Perusinus

Perusinus, libellumque de totâ hâc re Romæ excusum anno 1621. in hunc modum concludit.

- IX. Cæterum quo perennaturi apud Perusinos annuli cultus longè latèque propagaretur ab Ædiculâ Palatinâ digniorem in locum Patres transferendum censuerunt, non tam sponte suâ, quam hortatu Patris Bernardini à Monte Feltrio laudatissimi eo tempore Ecclesiastæ, qui cum annuli istius dignitatem magnis extulisset laudibus, & collapsam retro observantiam multò flagrantius revocandam docuisset, dictis mox obsequentem Senatam habuit: Qui ornatissimum Sacellum in Basilicâ Sancti Laurentii, quâ muro picturato, ac cæclatis asseribus conclusum, quâ ferreis polis & cratibus magnificentissimo sumptu extruendum curarunt. In summo hujus hastati propugnaculi ductâ circum fasciâ hi extant descripti versus:

*Hic sociata suo colitur Regina marito:
Et facili justas accipit aure preces.
M. D. XI. Deinde hi
Hæc sacer intacta Matris jacet annulus
Ede,
Qui dedit est Custos muneris ille
sui.*

Alludendo ut puto statuë Divi Josephi quam ad aræ annularis dexteram erexit & collocavit Senatus Perusinus ut infra num. 14.

- X. De hoc annulo Sacratissimo sic olim cecinit Urbanus VIII.

*Imbriferis arcus fulgens in nubibus orbem
Efferat diluvii damna timere vetat,
Sic Deus omnipotens voluit: decus annule majus
Est tibi, quem supplex urbs Perusina colit.*

*Is gemino constans arcu felicior index,
Nam peragit Virgo hoc nupta salutis opus.*

Virgineo terra conjungens fœdere Cælum:

Hoc Duce non Pelagi non Stygis unda nocet.

- XI. Solent verò Matronæ conflatos ex ebore aliâve materiâ annulos alios illius attactu sacrandos Perusium afferre vel mittere in partu profuturos. Reconciliandis quoque conjugum dis-

sidentium animis, plurimum valere multoties expertum est domesticæ pacis suavissimo fructu obtento eliminatâ discordiâ. Lignea etiam theca in qua fuerat olim sacra gemma servata, in Jordaniorum Ædibus incendio correptis sola mansit inviolata ab igne: eductum verò ex illâ gossypium ne profanis adhiberetur usibus, digitos id conantis instar ignis sepiusculè adussit.

Denique innumeri à dæmonibus oppressi, possessi, obsessi, confugientes ad sacrum Altare, ubi hic annulus servatur, liberi redierunt.

Dices hic annulus quamvis aliquando Divi Josephi, ut potè ab eo Virgini datus, ex quo tamen per desponsationem factus est Virginis, potius inter reliquias Beatæ Virginis, quam Divi Josephi accensendus est, & à Virginis attactu & usu habere, quod eâ virtute patratorum miraculorum præditus sit. Respondeo sit ita, non enim negari potest à solo Virginis contactu virtutem mirificam trahere potuisse; sed cum annulus iste verè fuerit sponsalitiuus, à Divo Josepho Virgini Sponsæ in ipsâ ejus desponsatione in spiritu traditus, id est cum protestatione expressâ servandæ inter se inviolabiliter virginalis integritatis (quam etiâ ipse, ut illa, supra homines inviolatam servavit) eumque eâtenus Virgo Beata acceptarit & gestarit, non apparet quare hic annulus sub hac ratione consideratus, non potuerit movere Deum ad ea miracula per eum faciendâ, quæ facta fuisse scribuntur. Proinde illa miracula quæ ad annulum istum Perusinum tanquam primarium, deinde ad alios Parisiensem, Aquicinctinum, & Semimurensem, de quibus infra, facta feruntur, non solum annulo isti quia à Divâ Virgine gestatus est, sed etiam quia à Divo Josepho in pignus & artham virginalis in conjugio fidei datus, & à Divâ Virgine acceptus, attribuenta.

Ad stipulari videtur huic nostræ cogitationi versus hic eidem appositus,
Hic sociata suo colitur Regina Marito,
ex duobus à nobis supra relatis quos Senatus Perusinus in dictâ circum annuli conditorum fasciâ describi voluit.
Deinde

Deinde etiam quod idem Senatus voluerit Sanctissimo Patriarchæ ad Aræ annularis dexteram erectam & collocatam elegantem statuam, quæ die Martii vnde vigesima annuâ cum Supplicatione in forum producitur, inserta etiam secularium Insignium Societate Sancti Josephi nuncupata, quæ unâ cum Laurentiano Clero perpetuum famulatum annulari Sacello exhibeat. Et hæc de Perusino, ante Clusino annulo: Nunc de aliis.

XV. Gertion Cancellarius Parisiensis in suâ Josephinâ distinct. 5. littera F. in fine, & in Exhortatione ad Ducem Bitoricensem factam anno Domini 1413, eo sine ei factâ ut impenderet se pro obtinenda solemnizatione Festi Sanctissimi Josephi Virginalis Sponsi Beatæ Mariæ quæ extat 4 part. Operum ejusdem, scribit Parisiis in majori Templo servari duplicem annulum sponsaliorum Beatæ Virginis cum Divo Josepho confertâ utriusque suâ gemulâ.

XVI. Matthias Navæus verò Doctor Duacenus lib. cui titulus Sponsus Virginis decoratus coronâ 31. gemmarum, &c. orat. xi. paulo post initium ex Molano in Natalibus Sanctorum Belgii 16. Octobris, Ferreolo Loctio lib. 5. de Mariâ Augustâ cap. 31. Gazeo, Carthagenâ, P. Antonio Balinghem in Inventario sacrar. Reliquiar. Domina nostræ sect. 9. cap. 3. & Carolo Stengelio Benedictino lib. 3. de Reliq. D. Deiparæ cap. 16. ultra annulum Perusii servatum meminit adhuc duorum aliorum, quorum unum asservatur in Monasterio Aquicinctino Ordinis Sancti Benedicti in Belgio inter Duacum & Valencenas, nominatum etiam Sponsalem, quem tamen, inquit, attentâ ejus magnitudine ac reliquâ formâ difficulter Beatissimæ Virginis annulum credes, & hic est non ex cupro deaurato, ut aliqui voluerunt, sed juxta plurimum Aurificum, ejusdemque Monasterii Religiosorum testimonium, ex auro puro quamvis sub-pallido. ad cuius contactum vel præsentiam multa, præsertim ad puerperiorum prosperitatem insignia ac manifesta præstantur beneficia. Et licet Medici aliqui gemmarum quarundam applicatione quas

ejusdem virtutis existimabant, idem operari conari sint, id tamen frustra. Extantque in eodem Monasterio litteræ pervetustæ Philippi Austriaci Comitum Flandriæ vernaculâ linguâ conscriptæ, quibus dictum Monasterium intuitu Annuli Beatæ Virginis in tutelam suam cum omnibus ejus bonis suscipit, sicut & ante illum, ut ibidem ipse com memorat, fecerat Avia ejus Ducissa Isabella, præciolæ ejusdem Reliquiæ intuitu, ad cuius præsentiam Dux Avus ejus à febre quadrienni relevatus, sanatusque fuerat.

Alter in verò annulum dicit Matthias Navæus servari in Prioratu Semimurensi in Burgundiâ, qui etiam ille dicitur quem Deipara Virgo à Beato Josepho Sponso arthabonem accepit, miraculis etiam illustratus.

XVII. Extant igitur ex dictis, quinque annuli sponsalicii Beatæ Virginis. Primus illeque mihi certissimus Perusinus, Duo Parisiensis; Quartus Aquicinctinus; Quintus Semimurensis, & illi omnes miraculis clati: quamvis omnium clarissimus Perusinus. Quid ergo hic censendum?

XVIII. Divus Isidorus lib. 2. de Officiis Ecclesiasticis cap. 19. & Divus Clemens Alexandrinus Pedagogii lib. 3. cap. 11. docent antiquitus non fuisse moris amplius quam unum annulum dari Sponsæ à Sponso in desponsatione, & ideo annulos reliquos, ut superfluos, vanos, imò incongruos, à muliere nuptiâ esse abjiciendos, cum juxta Sapientem honestas disciplinæ ornamentum potius illi esse debeat.

XX. Illud verò, inquit Isidorus, quod imprimis annulus Sponsæ à Sponso datur, sic hoc nimirum, vel propter mutua fidei signum, vel propter id magis, ut eodem pigmore eorum corda jungantur: unde & quarto digito idem annulus inseritur, quod in ve vena quadam (ut fertur) sanguinis ad cor usque perveniat: Antiquitus autem non amplius uno dabatur, ne pluralitatis amorem unicus caperet.

XXI. Divus verò Clemens Alexandrinus cumulando addit gravissimè. Nobis enim pulcherrimè Divinus præcepit Apostolus ut IESVM Christum induamus, & ne carnis curam geramus in desideriis: prohibet autem verbum ne auriculas sanctus

ciemus vim natura afferentes, cur non enim itidem narem? ut illud etiam impleatur quod dictum est, quemadmodum inauris in auro suis, ita improba femina pulchritudo. In summa enim si quis auro ornari existimet, is est auro inferior, qui est autem auro inferior, is non est ejus Dominus. Se autem Lydio ramento, minus esse honestum, & inferiorem fateri, quomodo non est absurdissimum? Quemadmodum ergo polluitur aurum suis immundiciâ cænum rostro suo conturbantis, ita que sunt paulo magis luxui deditæ mulieres, si à nimis copiis incitentur ad libidinem & impudicitiam, probro ac de lecore veram pulchritudinem efficiunt, cum inquinamentis veneris polluentes. Das ergo eis anulum aureum, nec cum quidem ad ornamentum, &c. Quæ ibi acriter prosequitur S. Clemens.

XXII. Cum ergo propter amoris unitatem, ut unicus sponsus sponfam amet unicam, sponsalem anulum unicum esse voluerit tota Antiquitas, quomodo ergo erunt dati à Divo Josepho Sponsæ, quæ nulla purius vel cordialius amata, quinque annuli sponsales? Deinde esto non esset inter illos nisi unus sponsalis, unde quatuor alii Beatæ Virgini modestissimæ, pudicissimæ, ac inter mulieres benedictæ? Ne unum quidem ad ornatum approbat Divus Clemens Alexandrinus in muliere pudicâ, quomodo ergo quatuor reliquos à Perusino in Virgine pudicissimâ admittemus.

XXIII. Sed interim quid dicemus de antiqui temporis traditione, de vicinorum populorum communi devotione, præcipue verò de supernis ac frequentibus quæ ad reliquorum annulorum præsentiam vel contactum præstita sunt beneficiis, quæ non videntur pati negationem? Respondeo potuisse id inde provenire quod cum hi fuerint cusi ad repræsentationem primarii illius idest Perusini, illi admoti, vel inserti, ac per ejus contactum sacrati, ab hoc traxerint, ut potuerunt, ac cedente piorum fidelium fide & devotione permagnâ, Deoque pietati vclificante vim faciendi miracula. Et hæc de annulo D. Josephi.

XXIV. Quoad alias secundi generis ejus Reliquias fama fuit extare Aquilgrani

(quæ Civitas est Imperialis in Diocesi nostrâ Leodiensi à Caroli Magni Imperatoris sede ibi fixâ nobilis) ejus caligas. Sed post factas ex ipsâ Ecclesiâ Imperiali Aquilgraniensi diligentes perquisitiones nullum de iis authenticum testimonium extare intellexi: sed solùm inter preciosissimas Reliquias ab eodem Carolo Magno ex Jerusalem illuc allatas, statim exhiberi temporibus, ordinariè de septennio in septennium, pannos aliquos nomine primarum Christi fasciarum, quibus in Stabulo Bethleemico involutus est, quæ ab antiquo habentur pro caligis Divi Josephi: quosquæ pannos qui videntur, Tibialia potius viatoria, seu Perones, quam Caligas vel Tibialia propriè dicta judicarunt, quibus Beatissima Virgo puerpera, aliis deficientibus, uti coacta est ut Regem Cæli & terræ in terris natum infasciaret: nec incredibile hoc, cum Divus Bonaventura referat ex revelatione fide dignâ in Meditar. vitæ Christi Beatissimam Virginem lineaminibus similiter deficientibus coactam uti velo capitis sui. Nimirum ut ibidem docet Seraphicus Doctor ex Divo Bernardo: *Hanc pauperitatem servavit Beata Virgo Mater & filius Dei. Non sunt stabulum dedignati, non bestias, non fenenum, non cætera vilia: o pauper! o inops! o primus & novissimus! Hospes in diversorio, pauper in præsepio, fugit in Egyptum, sedet in asino, cum pauperibus offertur in Templo, & nudus suspenditur in patibulo.* Sicut igitur in Paradiso voluptatis Deus operuerat Adam & Evam, ita in vices reciprocas in stabulo Bethleemico, seu etiam in hæc valle lachrymarum operiunt ipsum ad istorum milerias devolutum in gradu eorundem restituti Joseph & Maria: ut & sub jure ac protectione parentali utriusque, ac velut utriusque filium ab utrisque pariter confovendum se nasci Christus hæc ratione indicaret.

Extat quoque pallium Divi Josephi XXV oblongum satis & subflavi coloris, cuius una pars religiosissimè asservatur & visitur Romæ in Ecclesiâ Sanctæ Anastasiæ, illudque à se ibidem visum mihi testati sunt viri è nostris fide dignissimi, ad stipulaturque Matthias Nazus